

РЕШЕНИЕ

№ 912

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Цветина Цолова

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221100511630 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 от ГПК.

С Решение № 9300 от 17.08.2022 г. на СРС по гр. д. № 46161/2021 г., са отхвърлени предявените кумулативно и обективно съединени искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал.1 ЗЗД от „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ срещу на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите както следва: сума в размер на 1311,00 лева, представляваща регресно вземане за платено от ищеца по имуществена застраховка „СПС“ застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за вреди на МПС „Ауди А3“, с рег. №*****, причинени при ПТП, настъпило на 31.05.2020 год. в с.Мост, по вина на водача на МПС „Опел Корса“, с рег. №*****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ведно със законната лихва от 05.08.2021 год. до окончателното изплащане; сума в размер на 142,75 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 07.07.2020 год. до 02.08.2021 год. „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД е осъден да заплати на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД сума в размер на 150 лева, представляваща направени разноски по делото.

Недоволен от решението е останал ищецът „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД, който в законоустановения срок по чл. 259, ал.1 ГПК е подал въззивна жалба. Твърди, че първоинстанционния съд неправилно е преценил събрания и представен по делото

доказателствен материал, поради което е достигнал и до грешни заключения относно начина на настъпване на ПТП и поведението на кой от водачите е довело до настъпването му. Моли съда да отмени решението, като постанови ново, с което да уважи претенциите му. Претендира и разноски.

В законоустановения срок по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД е подала отговор на въззивната жалба. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение, като неоснователна и недоказана, а съдебното решение да потвърди изцяло, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните и съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Отговорът на въззивната жалба също е предявен в законоустановения срок по чл.263, ал.1 ГПК и от легитимирана страна, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

В рамките на въззивното производство не са направени доказателствени искания или представени нови доказателства по смисъла на чл.266 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И 3.“ АД срещу „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, с която са предявени кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание [чл. 411 КЗ](#) за заплащане на сумата в размер на 1311 лева – регресно вземане за платено от ищеца по имуществена застраховка "СПС" застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за вреди на МПС "Ауди А3", с рег. № ***** причинени при ПТП, настъпило на 31.05.2020 г. в с. Мост, по вина на водача на МПС "Опел Корса", с рег. № *****, застрахован по застраховка "Гражданска отговорност" при ответника, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.08.2021 г. до окончателното изплащане, както и с правно основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) за сумата размер на 142, 75 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 07.07.2020 г. до 02.08.2021 г.

Ищецът основава претенцията си на твърдения, че на 31.05.2020 г. в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка "Сухопътни превозни средства" е настъпило застрахователно събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахованото МПС "Ауди А3", с рег. № ***** на стойност 1296 лева. Твърди, че е изплатил застрахователно обезщетение в посочения размер, включващо действителните вреди. Поддържа, че към датата на ПТП делинквентът е бил застрахован страна по валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" при ответното дружество, поради което поискал от ответника възстановяване на платеното

застрахователно обезщетение и 15 лева ликвидационни разноси, но такова не последвало. По така изложените съображения предявява разглежданите иски и моли за тяхното уважаване. Претендира разноси.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва предявените иски. Оспорва механизма на ПТП, като оспорва вината на водача на МПС "Опел Корса", с рег. № ***** и твърди, че ПТП е настъпило изцяло по вина на водача на застрахованото при ищеца МПС "Ауди А3", с рег. № *****. Оспорва размера на иска, като поддържа, че платеното от ищеца застрахователно обезщетение е в завишен размер. По така изложените съображения моли за отхвърляне на предявените иски. Претендира разноси.

С определение №9424 от 24.11.2021 год. съдът е разпределил доказателствената тежест между страните, като е указал и кои обстоятелства са безспорни и за кои обстоятелства не е нужно да се сочат доказателства. В изпълнение на това си задължение и на основание чл.154 от ГПК, съдът е указал, че по иск с правно основание чл.411 КЗ, ищецът следва да докаже: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди, а в тежест на ответника е да докаже възраженията си. По иска с правно основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, в случая и с оглед разпоредбата на [чл. 84, ал. 2 ЗЗД](#) – отправянето на покана и получаването ѝ от ответника.

Между страните не се спори, а и от събраните по делото доказателства – препис на застрахователна полица № BG***** се установява наличието към момента на настъпване на ПТП на застрахователно правоотношение между ищеца и собственика на МПС "Ауди А3", с рег. № ***** по имуществена застраховка "СПС", а от представеното по делото извлечение от информационната система на Гаранционен фонд се установява и наличието на застрахователно правоотношение между ответника и собственика на МПС с рег. № ***** по застраховка "Гражданска отговорност". Установява се от представеното преводно нареждане и че на 01.07.2020 г. ищцовото дружество е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 1296 лева.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, а досежно неговата правилност, съдът намира подадената въззивна жалба за неоснователна. Съображенията за това са следните:

Първоинстанционният съд обоснова е приел, че за уважаването на иска с правно основание чл. 411 КЗ е необходимо доказване кумулативното наличие на няколко

предпоставки. Нормата на чл. 411 КЗ предвижда суброгационното право на застрахователя, изплатил на застрахования застрахователно обезщетение, да иска от третото лице, причинило виновно вреди на застрахованото имущество, респ. от неговия застраховател, това, което е платил на застрахования. Платилият застраховател може да встъпи в правата на застрахования до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Следователно, обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. За да бъде основателен предявеният регресен иск, следва да бъде установено по безспорен начин осъществяването на следните елементи от фактическия състав на суброгационното право: валидно застрахователно правоотношение към датата на застрахователното събитие (ПТП) по имуществена застраховка "Каско" на процесния автомобил; настъпване на застрахователно събитие, причинено от трето лице – водач на МПС, който има валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при ответника; възникване на гражданска отговорност за третото лице (деянието, причинените с него вреди, причинно – следствената връзка между ПТП и причинените вреди); плащане на застрахователно обезщетение от застрахователя на застрахования по имуществената застраховка. На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на неправомерно увреждане вината се предполага до доказване на противното.

Съобразно нормата на [чл. 154, ал. 1 ГПК](#) доказателствената тежест по предявения иск е за ищеца. Същият следва при условията на пълно и главно доказване да установи, че е сключен договор за имуществено застраховане при ищеца за процесното увредено имущество, в срока на застрахователното покритие на който е настъпило ПТП, причинено виновно и противоправно от водача, чиято гражданска отговорност е застрахована при него, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на увредения обезщетение в размер на действителните вреди. В тежест на ищеца е да установи наличието на фактически предпоставки за ответника да възникне задължение за заплати половината от това обезщетение. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане, съответно обстоятелствата, които го освобождават от това задължение. Извън това в тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

По делото не се спори, а и се установява от събраните писмени доказателства, че процесните превозни средства са застраховани съответно при дружеството – ищец и дружеството – ответник, като за доказването на това са представени застрахователните полици. В същите е отразена информация, както за застрахованите МПС по вид, марка, модел и т.н., така и за собствениците, водачите и срока на действие на сключените договори.

Спорния между страните момент е относно останалите предпоставки, реализирането на които е от значение за уважаване на ищцовата претенция, респ. за ангажиране отговорността на ответника.

Събраният и преценен в съвкупност доказателствен материал, не води до несъмнен

извод, че водачът на автомобила, застрахован при ответното дружество, е нарушил твърдяното в исковата молба правило за движение по пътищата, инкорпорирано в разпоредбата на чл.95, ал.1 ЗДВП. Следователно, ищецът не е изпълнил задължението си в условията на пълно и главно доказване да създаде сигурно убеждение, че е налице противоправно и виновно поведение на водача на автомобила, застрахован при ответното дружество. Представеният двустранен констативен протокол за настъпило ПТП, приложен и в цветно копие, ведно със заключението на вещото лице, дадено в съдебната авто – техническа експертиза, кореспондират относно начина на реализиране на ПТП. Липсват всякакви данни каква е била непосредствената близост между автомобила, застрахован при дружеството – ищец и пешеходците и сергиите, чието предпазване се сочи като причина за невъзможността да бъде избегнат пътния инцидент. В съдебната авто – техническа експертиза вещото лице не само не установява вина у водача на автомобил „Опел Астра“, но и в заключението си посочва, че при предоставените данни и информация, причина за ПТП е поведението на водача на автомобила „Ауди А3“. Вземайки предвид и показанията, дадени от водача на автомобил „Ауди А3“, в които се признава, че субективната преценка на водача относно обстановката и неопитността му са най – вероятно причината за настъпването на ПТП, настоящата инстанция не може да приеме за категорично доказано, че водачът на „Опел Корса“ е допуснал нарушение на правилото по [чл. 95, ал. 1 от ЗДВП](#), което сочи, че водачът и пътниците могат да отворят врата, да я оставят отворена, да се качват и да слизат от превозното средство, спряно за престой или паркирано, след като се уверят, че няма да създадат опасност за останалите участници в движението и в какво конкретно фактическо поведение на водача се е изразило нарушението на това правило.

Предвид изложеното, дори щетите по автомобил „Ауди А3“ да са в причинно – следствена връзка с процесното ПТП, какъвто извод прави и вещото лице в заключението си, същите не подлежат на обезщетяване от страна на дружеството – ответник, тъй като не се установява противоправно и виновно поведение от страна на водача на „Опел Корса“.

Въззивният съд като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата съдебна инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид гореизложеното, фактическият състав, който трябва да е реализиран за ангажиране отговорността на ответното дружество, следва да се приеме за доказан, поради което подадената въззивна жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение.

С оглед изложеното и като препраща и към мотивите на първоинстанционния съд на основание чл. 272 ГПК, настоящият съд намира, че следва да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора, право на разноски има само въззиваемата страна.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 9300 от 17.08.2022 г. на СРС по гр. д. № 46161/2021 г., са отхвърлени предявените кумулативно и обективно съединени иски с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал.1 ЗЗД от „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ срещу на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите както следва: сума в размер на 1311,00 лева, представляваща регресно вземане за платено от ищеца по имуществена застраховка „СПС“ застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за вреди на МПС „Ауди А3“, с рег. №*****, причинени при ПТП, настъпило на 31.05.2020 год. в с.Мост, по вина на водача на МПС „Опел Корса“, с рег. №*****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ведно със законната лихва от 05.08.2021 год. до окончателното изплащане; сума в размер на 142,75 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 07.07.2020 год. до 02.08.2021 год. „Застрахователно дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД е осъден да заплати на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД сума в размер на 150 лева, представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____